HIPERCORECTITUDINEA ÎN LIMBA ROMÂNĂ

Hypercorectness in the Romanian Language

Valerica SPORIŞ[1]

Abstract

The paper discusses the problem of hypercorrectness as a form of incorrect language use, focusing on its occurrence in current Romanian. Hypercorrectness is a mistake made involuntarily by the speaker, stemming from a wrong use of the language rules. Hypercorrectness represents a linguistic deviation/mistake/error occurring as a consequence of another deviation and can often be more serious than the initial one.

Keywords: correctness, norms, hypercorrectness, hyper-urbane expressions, mistake.

1. Conceptul de *hipercorectitudine*

Corectitudinea (*lingvistică*) presupune respectarea cu stricteţe în exprimarea scrisă şi orală a normelor variantei literare a unei limbi. *Norma literară* fixează regulile de exprimare corectă, cultivată, îngrijită, într-o anumită etapă din evoluţia limbii, fiind promovată la noi, în prezent, de Academia Română (prin *Hotărârea Adunării generale a Academiei Române*, din 17 februarie 1993, privind revenirea la *â* şi *sunt* în grafia limbii române şi prin *Dicţionarul ortografic, ortoepic şi morfologic al limbii române* (*DOOM*$_2$)[2].

De la termenul *corectitudine*, prin adăugarea elementului de compunere savantă *hiper-,* s-a format cuvântul *hipercorectitudine*, care nu înseamnă *corectitudine dusă la extrem*, ci, paradoxal, se defineşte drept abatere lingvistică, în ciuda faptului că *hiper-* înseamnă *peste, în exces, excesiv de*…, iar *corect*: *care se conformează normelor*, *regulilor lingvistice în vigoare*. Hipercorectitudinea este „o greşeală făcută din grija de a evita altă greşeală”[3], dintr-o „exagerată precauţie”[4] a unor vorbitori de a respecta regulile în vigoare ale limbii, pe care însă nu le-nţeleg şi, prin urmare, nu le aplică unde şi cum trebuie. Altfel spus, este o greşeală făcută de către vorbitor drept consecinţă a confundării regulilor limbii[5]. Forma hipercorectă este eronată „din cauză că i s-a aplicat, prin analogie, o regulă lingvistică valabilă pentru alte situaţii”[6]. De aceea, hipercorectitudinea constituie o abatere lingvistică

[1] Conf.univ.dr., Universitatea „Lucian Blaga” Sibiu

[2] *Dicţionarul ortografic, ortoepic şi morfologic al limbii române* (*DOOM*$_2$), Bucureşti, Editura Univers Enciclopedic, 2005.

[3] Valeria Guţu Romalo, *Corectitudine şi greşeală. Limba română de azi*, Bucureşti, Editura Humanitas, 2000, p.39.

[4] Tatiana Slama-Cazacu, *Falsa cacofonie şi absurdul „CA ŞI (organizator)”*, în *Confuzii, greşeli, prostii şi răutăţi în limba română, azi*, Bucureşti, Editura Tritonic, 2010, p. 284.

[5] G. Gruiţă, *Moda lingvistică 2007. Norma, uzul şi abuzul*, Piteşti, Paralela 45, 2006, p. 177 (subcap. *O formă verbală hipercorectă*, p. 177-179).

[6] *Dicţionarul explicativ al limbii române*, Bucureşti, Editura Univers Enciclopedic, 1998, p. 458.

BDD-A3048 © 2011 Universitatea Petru Maior
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 03:00:14 UTC)

de tip special, datorată maximului efort al vorbitorului de a se exprima cât mai bine, cât mai elevat.

Multe neologisme, fiind impropriu adaptate ortografiei fonetice specifice limbii române, apar în exprimare deformate (ca expresie sau ca pronunţie), din cauza unor false analogii. Acestea sunt cunoscute sub denumirea de *hiperurbanisme*. Mulţi lingvişti stabilesc o relaţie de sinonimie între *hipercorectitudine* şi *hiperurbanism*[7]. Chiar dacă, în opinia noastră, ar trebui delimitată hipercorectitudinea uzuală, familiară sau populară de neologismul hipercorect, pe care îl putem numi *hiperurbanism*, pentru o mai bună înţelegere a mecanismului acestui fenomen, vom accepta sinonimia celor doi termeni.

Principalele cauze care conduc la apariţia *hipercorectitudinii* sunt: necunoaşterea sau cunoaşterea insuficientă a normelor limbii, analogia, confuzia lingvistică. Din teama de a nu greşi sau datorită bunei intenţii de a evita o exprimare sau o grafie considerată neliterară, vorbitorul se conformează uneori mecanic regulilor limbii (care se aplică în alte contexte), ajungând, astfel, să evite o eroare lingvistică, dar să comită o alta.

2. Clasificare şi exemplificare

Hipercorectitudinea este o abatere ce atinge, direct sau indirect, toate nivelurile lingvistice: o pronunţie, o grafie, un cuvânt sau o construcţie.

A. *Hipercorectitudinea fonetică*

- În limba română, la acest tip de hipercorectitudine avem în atenţie, în special, două fenomene lingvistice:
  - pronunţarea formelor verbale: *eşti, este, eram, erai, era, eraţi, erau* şi a formelor pronominale: *eu, el, ea, ei, ele* fie cu [*e*] deschis, fie cu [*i*] iniţial apăsat, situaţii în care pronunţarea trebuie să fie cu [*i*] scurt, semivocalic [*ieşti, ieste, ieram, ierai, iera, ieraţi, ierau*; *ieu, iel, ia, iei, iele*].

Norma literară impune ca formele verbului *a fi* şi ale pronumelui personal, care, grafic, încep cu *e*, să se rostească obligatoriu cu preiotare (cu [*ie*]).

Pronunţia poate avea rol diferenţiativ. De exemplu, poate face distincţia între pronumele personal *eu* [*ieu*] şi substantivul obţinut prin conversiune *eul* [*eul*] (*poetic*, *liric*).

  - pronunţarea cuvintelor al căror prim sunet este *e* (vocală) cu [*ie*]: *ecou* [*iekou*], *eră* [*ieră*], *eroi* [*ieroi*], *epocă* [*iepokă*], *Europa* [*ieuropa*] etc.

În general, cuvintele neologice scrise cu *e* iniţial nu se pronunţă cu preiotare. Tatiana Slama-Cazacu leagă pronunţarea cu iot [*i̯/ j/ y*] de limba slavă[8] (în Republica Moldova încă se mai pronunţă astfel acest gen de cuvinte), făcând diferenţa clară între „vorbirea fandosită", cu „hiperurbanisme" sau „hipercorectitudini" şi vorbirea literară, corectă. Ambiguitatea fonică a literei *e* este principala cauză a producerii acestor hipercorectitudini: „Asocierea literei *e* cu diftongul [*ie*] este rezultatul unei reguli

[7] Un alt sinonim pentru *hipercorectitudine* este *hiperliterarizare* (Gheorghe Constantinescu Dobridor, *Dicţionar de termeni lingvistici*, Bucureşti, Editura Teora, 1998, p. 170; http://m.dexonline.ro/definitie/hiperliterarizare).
[8] Tatiana Slama-Cazacu, *Mitocănesc apăsatele „IEUROPA", „IEURO", „IEU-IO", „IEL", „IESTE", „IERA"!*, în *op. cit.*, p. 271-276.

BDD-A3048 © 2011 Universitatea Petru Maior
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 03:00:14 UTC)

ortografice în care principiul etimologic tradiţional a prevalat asupra celui fonologic (…).”[9].

- Pronunţarea unor toponime şi antroponime:
  - pronunţarea denumirii localităţii *Bruxelles* [*bryksel*] după regula din limba română: *x* se pronunţă [*ks*]; or, aici se aplică principiul etimologic (corect: [*brysel*][10]);
  - pronunţarea denumirii localităţii *Waterloo* [*wɔtə:lo* sau *wɔtə:lu:*], după model englezesc, în loc de [*vaterlo*], având în vedere că este denumirea unei localităţi din regiunea valonă a Belgiei[11];
  - pronunţarea denumirii Turnului *Eiffel* (din Paris) deseori după model german [*aifəl*], în loc de [*efél*], ca în limba franceză (numele inginerului Alexandre Gustave *Eiffel*, născut în Franţa, a fost preluat de la unul dintre strămoşii germani (<Munţii *Eifel*)[12];
  - Premiul *Nobel*, pronunţat nemţeşte [*nobəl*] în loc de [*nobél*], cu *e* accentuat, aşa cum este corect în limba suedeză[13] (poartă numele savantului suedez Alfred Nobel).

Pronunţia [*rio de haneiro*] pentru Rio de Janeiro (sub influenţa modelului *Don Quijote*, personajul scriitorului spaniol Miguel de Cervantes) este hipercorectă, deoarece limbile portugheză şi spaniolă au convenţii grafice diferite. Ştiind că-n spaniolă litera *j* se citeşte *h*, vorbitorii mai puţin instruiţi pronunţă numele marelui oraş brazilian [*rio de haneiro*], însă, având în vedere că în zona respectivă limba oficială este portugheza, ar trebui să se pronunţe [*ʁi.u dʒi ʒanejru*], ceea ce se traduce *Râu de Ianuarie*[14].

Monitorizând emisiunile de televiziune, membrii Institutului de Lingvistică „Iorgu Iordan-Alexandru Rosetti” au sesizat, printre altele, următoarea abatere de la normele de natură ortoepică:

- pronunţarea numelui fostului director francez al Fondului Monetar Internaţional (FMI), Dominique Gaston André Strauss-Kahn, după model nemţesc (prin analogie cu foma omonimă din limba germană): „*Strauss-Kahn* [*straushan*] a agresat-o sexual” (*Ştirile Kanal D*, reporter Kanal D, 19 mai 2011)[15] (corect: [*stros kan*]).

[9] Valeria Guţu Romalo, *op. cit.*, p. 216.
[10] [*y* = *ü*]
[11] *Dicţionar de ştiinţe ale limbii*, Bucureşti, Editura Nemira, 2001, p. 251.
[12] http://ro.wikipedia.org/wiki/Alexandre_Gustave_Eiffel
[13] Alexandru Graur, *„Capcanele” limbii române*, Bucureşti, Editura Ştiinţifică şi Enciclopedică, 1976, p. 15.
[14] http://en.wikipedia.org/wiki/Rio_de_Janeiro („The European Portuguese pronunciation is: [ʁiu dɨ ʒɐ'nɐjɾu].”).
[15] http://www.cna.ro/IMG/pdf/Kanal_D_mai_2011_230811.pdf

BDD-A3048 © 2011 Universitatea Petru Maior
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 03:00:14 UTC)

B. *Hipercorectitudinea grafică*[16] (strâns legată de cea ***fonetică***)

Ortografia limbii române este predominant fonetică. Destul de rare sunt situaţiile în care acţionează alte principii, în special, cel etimologic.

- Scrierea unor expresii latineşti

Expresia *magna cum laude* (~*cu cele mai mari elogii*, *cu deosebită laudă*), distincţie pe diplomele de doctorat, o regăsim uneori scrisă *magna cum laudae*, deoarece vorbitorul, conştient de faptul că în limba latină diftongul *ae* se citeşte *e*, aplică această regulă şi aici. Or, această generalizare a unei norme de scriere este aplicată greşit. Prepoziţia din limba latină *cum* se construieşte cu ablativul. În latină, nominativul substantivului este *laus*, genitivul, *laudis*, iar ablativul se termină în *-e*, deci este corect *laude*. În mod surprinzător, chiar în *Dicţionarul explicativ al limbii române* (1998) se scrie *magna cum laudae*, precizându-se că se pronunţă [*laude*][17].

- Scrierea unor neologisme

Împrumuturile de origine germană impun scrierea şi pronunţarea lui *s* iniţial ca *ş*: *ştpan, ştpaclu*, *ştperţ*, *ştperaclu, ştpiţ* etc. Regula s-a generalizat pentru vorbitorii mai puţin preocupaţi de cultivarea propriei limbi, astfel că a cuprins, în mod incorect, şi alte categorii de împrumuturi (din engleză, franceză): *ştres*, *ştat* (*de plată*), *ştart*, *ştprint*, *ştpray* [*ştprei*] etc.

Substantivul de origine germană *Stecker* se scrie şi se pronunţă corect în limba română: *ştecăr* (pl. *ştecăre*), nu *ştecher*: „*Ştecherul* e de vină"; „suprasolicitarea *ştecherului* aparatului de aer condiţionat" (*Ora de ştiri*, titraj, prezentatoare TVR 2, 5 octombrie 2010)[18]. Alt germanism – *blitz* – cunoaşte două variante fonetice în limba noastră, deşi se recomandă forma adaptată sistemului fonetic românesc: *bliţ*, nu forma etimologică[19]. Chiar în *DEX*, după definiţia termenului apare informaţia parantetică: [Scris şi: *blitz*][20].

Vorbitorul cunoscător al regulii generale din limba franceză, conform căreia *s* intervocalic se scrie *s*, însă se pronunţă [*z*], aplică în mod conştient această normă şi în grafia limbii române: *prizmă, premiză*, *dizertaţie, dizident* etc. Or, aceşti termeni franţuzeşti se scriu cu dublu *s* (redus la un singur *s* în limba română), grup de sunete care se pronunţă tot [*s*].

Franţuzismul *merci* îl întâlnim frecvent în exprimarea scrisă actuală sub forma etimologică, deşi cuvântul a fost adaptat sistemului fonetic al limbii noastre: *mersi*.

Deşi cele mai multe dintre neologisme se adaptează, treptat, la normele fonetismului limbii noastre, totuşi, din cauza unor sunete inexistente în limba română, unele cuvinte îşi păstrează grafia şi pronunţia etimologică. Prin false analogii, se poate ajunge însă la deformarea cuvintelor, ca expresie şi/sau ca pronunţie (de exemplu,

[16] Preferăm sintagma *hipercorectitudine grafică* în locul sintagmei *hipercorectitudine ortografică* (Gheorghe Constantinescu Dobridor, *op. cit*., p. 170), pentru a nu crea o contradicţie semantică (gr. *ορθός* înseamnă *drept, corect*, iar *hipercorectitudine* desemnează un tip de *abatere*).
[17] *DEX*, *ed. cit.*, p. 591.
[18] http://www.cna.ro/IMG/pdf/TVR2_10sept_10oct2010.pdf
[19] *DOOM*$_2$, p. 92.
[20] *DEX*, *ed. cit.*, p. 103.

BDD-A3048 © 2011 Universitatea Petru Maior
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 03:00:14 UTC)

hiperfranţuzismul *bleumaren*, pronunţat greşit [*blǿmarẽ*] în loc de *bleumarin [blǿmarin*] < fr. *bleu marine*)[21].

➢ Alte exemple de hipercorectitudine grafică

Grafia *eşire*, pronunţată însă corect [*ieşire*], pe care o zărim în diverse locuri publice, nu poate fi decât efectul ignoranţei. De asemenea: *enicer, ederă, erarh, enupăr, erbar* ş.a. De exemplu, termenul *ierbar*, creat pe teren lingvistic românesc (*iarbă* + sufixul *-ar*), trebuie distins de de nelogismele: *erbivor* (<fr. *herbivore*), *erbicid* (<fr. *herbicide*), pe care vorbitorul mai puţin instruit le pronunţă cu diftongul [*ie*].

Grafia poate avea rol diferenţiativ. De exemplu, distincţia dintre forma pronominală de plural *ei* [*iei*] şi prezentul verbului *a lua*, la persoana a II-a singular, *iei* [*iei*].

Substantivul *chiftea* deseori este scris greşit (şi pronunţat ca atare) *piftea*. Ştiind că palatalizarea este o particularitate regională, vorbitorul evită acest fenomen, însă comite o greşeală, neţinând cont că termenul este de origine turcească: tc. *köfte*[22].

C. *Hipercorectitudinea gramaticală*

a. *Morfologică*

➢ Forme compuse

De teama dezacordului, vorbitorii flexionează adverbul din componenţa cuvântului compus: *noi-născuţi*, *drepţi-credincioşi*, *rea-platnică*, *buni-platnici* etc. Adjectivul compus prin alăturare cu cratimă (devenit substantiv, prin articulare) *nou-născut* este rezultatul calchierii după sintagma din limba franceză: *nouveau-né* (pl. *nouveau-nés*). *DOOM*$_2$[23] reţine doar trei cuvinte compuse după modelul ***nou*** + *participiu*: *nou-ales, nou-născut, nou-venit*. Apreciem că acelaşi regim ar trebui să aibă şi compusele: *nou-înfiinţat, nou-numit, nou-format, nou-introdus*.

➢ Forme verbale

O greşeală frecventă ce apare şi în vorbirea celor instruiţi este provocată de verbul auxiliar *o*, care devine la plural *or* (de exemplu, *or să ajungă*), mai ales că forma de viitor construită cu auxiliarul *o* şi conjunctivul prezent al verbului de conjugat este preferată astăzi. Trebuie precizat că în cazul acestei variante verbale auxiliarul *o* este invariabil. Acordul la plural se face însă prin analogie cu alte forme verbale populare: *or ajunge, or fi ajuns*.

➢ Forme pronominale

Uneori, enunţurile de genul: *Aceasta este…. Nu mai avem ce face. S-a întâmplat, s-a întâmplat!* încep cu demonstrativul de apropiere *aceasta*, deşi nu este un substitut propriu-zis al unui substantiv. El nu oferă indicaţii privind modul în care vorbitorul percepe coordonatele spaţială şi temporală. De aceea, forma pronominală de feminin trebuie înlocuită cu pronumele neutru *asta*, de altfel, singura formă populară acceptată în exprimarea literară (cu condiţia să aibă valoare neutră).

[21] Rodica Zafiu, *Păcatele limbii: culoare înşelătoare*, în „România literară", nr. 17, 2009.
[22] *DEX*, *ed. cit.*, p. 169.
[23] *DOOM*$_2$, p. 539.

BDD-A3048 © 2011 Universitatea Petru Maior
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 03:00:14 UTC)

b. *Sintactică*

- Acord gramatical

Locuţiunea prepoziţională, cu structură fixă, *în ceea ce priveşte* devine *în ceea ce privesc* atunci când îi urmează imediat o formă de plural (de exemplu: *În ceea ce privesc aprobările, totul se va rezolva*.). Precizăm că aici verbul *a privi* s-a desemantizat. Prin urmare, acordul între *priveşte* şi cuvântul următor nu trebuie realizat, cu atât mai mult cu cât substantivul *aprobările* nu este subiectul enunţului.

Alt gen de hipercorectitudine sintactică îl constituie acordul adverbului-morfem de exprimare a superlativului absolut cu substantivul care îl precedă (de exemplu: „Nu merg tramvaiele pe bulevardele *teribile* de largi" (*Dan Diaconescu Direct,* jurnalist OTV, 31 mai 2011)[24]. În acest tip de structuri adverbul rămâne invariabil. Greşeala vine în urma confundării adverbului cu adjectivul. Poziţionarea formei de superlativ imediat după substantiv îl determină pe vorbitor să realizeze în mod incorect acordul în gen, număr şi caz.

Exemplul următor evidenţiază un alt context greşit în care un adverb se flexionează, prin atracţie: „Noi lucrăm cu *destui* de mulţi voluntari." (S. B., invitat, TVR 3, 27 octombrie 2011). Chiar dacă adverbul cunoaşte categoria comparaţiei şi a intensităţii (asemenea adjectivului), ca formă rămâne invariabil.

Adjectivele posesive: *ai noştri, ai voştri* se scriu întotdeauna cu un singur *-i*, indiferent de topică. Pentru vorbitorul care nu ştie acest lucru, este uşor să aplice mecanic regula prin care adjectivul antepus preia de la substantiv articolul enclitic: *ai noştrii tineri, ai voştrii copii*.

- Cacologie

Când vorbitorii instruiţi sunt preocupaţi de conţinutul discursului sau de captarea atenţiei auditorului/auditoriului produc anumite erori, printre care se numără şi cacofonia. Deseori, vorbitorul conştientizează însă greşeala – **cacofonia** – şi se întoarce să o repare (printr-o digresiune), dar ulterior poate comite o greşeală şi mai mare, sub forma unei **cacologii** (=*construcţie greşită, defectuoasă*)[25]: ***ca şi*** *comentator*. Există în limba română tendinţa de a insera un *şi* „parazitar"[26] şi acolo unde nu există nicidecum pericolul producerii unei cacofonii: „Din punctul lui de vedere *ca şi medic* (…)." (L., invitată, *Poveştiri de noapte,* Acasă TV, 24 octombrie 2011); „Deşi *ca şi prezentator* ne cunoaştem de mult." (R., moderator, *Răzvan şi Dani*, Antena 1, 2 noiembrie 2011). *Şi* este permis cel mult în comparaţii de egalitate: *este la fel de sprinten ca* (*şi*) *el*.

De asemenea, utilizarea virgulei între două cuvinte care formează un grup cacofonic este o altă modalitate greşită prin care vorbitorul încearcă să evite cacofonia. Dar, din nefericire, fenomenul se transformă într-un exemplu de hipercorectitudine.

[24] http://www.cna.ro/IMG/pdf/OTV_mai_2011_230811.pdf
[25] G. Gruiţă, *op. cit*., p. 229-234.
[26] www.cna.ro

BDD-A3048 © 2011 Universitatea Petru Maior
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 03:00:14 UTC)

3. Concluzii

În concluzie, hipercorectitudinea reprezintă o abatere/greşeală/eroare lingvistică, drept consecinţă a altei abateri, de multe ori, mult mai grave decât cea iniţială. Dar nu orice abatere de la normele limbii, „de la sistemul ei de funcţionare”[27] este o hipercorectitudine, doar acea greşeală săvârşită tocmai din grija de a evita o altă greşeală sau din teama de a nu comite altă greşeală. În conştiinţa vorbitorului „este vie opoziţia « literar » - « neliterar »”[28].

Conceptul de *hipercorectitudine* aparţine gramaticii normative şi corective. Când devine mijloc de expresivitate artistică se transformă într-un fenomen stilistic: „Sunt *grei* bătrânii de pornit, / Dar de-i porneşti, sunt *grei* de-oprit!” (George Coşbuc, *Nunta Zamfirei*).

Bibliografie:

* * * *Dicţionar de ştiinţe ale limbii*, Bucureşti, Editura Nemira, 2001.

* * * *Dicţionarul explicativ al limbii române*, Bucureşti, Editura Univers Enciclopedic, 1998.

* * * *Dicţionarul ortografic, ortoepic şi morfologic al limbii române* (*DOOM*$_2$), Bucureşti, Editura Univers Enciclopedic, 2005.

* * * *Îndreptar ortografic, ortoepic şi de punctuaţie*, Bucureşti, Editura Univers Enciclopedic, 1995 (ediţia a V-a).

Avram, Mioara, Sala, Marius, *Faceţi cunoştinţă cu limba română*, Cluj-Napoca, Editura Echinox, 2001.

Constantinescu Dobridor, Gheorghe, *Hipercorectitudine*; *Hiperurbanism*, în *Dicţionar de termeni lingvistici*, Bucureşti, Editura Teora, 1998, p. 170-173.

Graur, Alexandru, *Greşeli provocate de cunoaşterea superficială a unei limbii străine*, în *„Capcanele” limbii române*, Bucureşti, Editura Ştiinţifică şi Enciclopedică, 1976, p. 12-16.

Gruiţă, G, *11. Ei* ***o să meargă*** *sau Ei* ***or să meargă***?, în *Gramatică normativă*, Cluj-Napoca, Editura Dacia, 1998, p. 38.

Idem, *Moda lingvistică 2007. Norma, uzul şi abuzul*, Piteşti, Editura Paralela 45, 2006.

Guţu Romalo, Valeria, *Corectitudine şi greşeală. Limba română de azi*, Bucureşti, Editura Humanitas, 2000.

Hristea, Theodor, *Probleme de etimologie. Studii. Articole. Note*, Bucureşti, Editura Ştiinţifică, 1968.

Iordan, Iorgu, Guţu Romalo, Valeria, Niculescu, Alexandru, *Structura morfologică a limbii române contemporane*, Bucureşti, Editura Ştiinţifică, 1967.

[27] Alexandru Graur, *op. cit*., p. 8.
[28] Gheorghe Constantinescu Dobridor, *op. cit*., p. 170.

BDD-A3048 © 2011 Universitatea Petru Maior
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 03:00:14 UTC)

Matei, Pamfil, Sporiş, Valerica, *Stilistica limbii române. Note de curs şi aplicaţii*, Sibiu, Editura Techno Media, 2010, p. 113.
Rădulescu, Ilie-Ştefan, *Rostirea (uneori şi scrierea) diferită a unor neologisme străine*, în *Să vorbim şi să scriem corect. Erori frecvente în limbajul cotidian,* Bucureşti, Editura Niculescu, 2002, p. 207-208.
Slama-Cazacu, Tatiana, *Confuzii, greşeli, prostii şi răutăţi în limba română, azi*, Bucureşti, Editura Tritonic, 2010.
Uritescu, Dorin, *Dinamica actuală a limbii române – forme şi sensuri greşite ale unor expresii şi locuţiuni consacrate*, Bucureşti, Editura S.A.I.S., 2009, p. 103-105.
Idem, *Greşeli de exprimare* (I), Bucureşti, Editura Steaua Procion, 1999.
Idem, *Hipercorectitudini ridicole*, în *Greşeli de exprimare* (II), Bucureşti, Editura Steaua Procion, 2000, p. 34-53.
Rodica Zafiu, *Păcatele limbii: culoare înşelătoare*, în „România literară", nr. 17, 2009.

Surse electronice:

http://m.dexonline.ro
http://en.wikipedia.org
http://ro.wikipedia.org
www.cna.ro

BDD-A3048 © 2011 Universitatea Petru Maior
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 03:00:14 UTC)